

Sfântul Ierarh Calinic

de la Cernica

Sfântul Ierarh Calinic a fost unul din marii părinți duhovnicești ai Țării Românești din secolul al XIX-lea. S-a născut în București, la 7 octombrie 1787, în familia bunilor credincioși Antonie și Floarea (călugărită la bătrânețe), fiind botezat Constantin. Atmosfera de rugăciune și aleasă viață creștină din familie au influențat viața lăuntrică a tânărului Constantin și i-au îndreptat pașii spre Mănăstirea Cernica din apropierea Bucureștilor, unde venea adeseori să ia parte la slujbe și să asculte cuvânt de învățătură. În anul 1808 tânărul Constantin devine monahul Calinic, apoi este hirotonit diacon. Îndrumat de duhovnicul său, a început o viață de aspre nevoițe călugărești, cu post, rugăciune, muncă, citiri din Sfânta Scriptură și din scrierile Sfinților Părinți. În 1813 a fost hirotonit preot, apoi a plecat la Muntele Athos, unde timp de un an a cunoscut viața călugărească de acolo și a cules învățătura care îi va fi de folos mai târziu.

La vârsta de 31 de ani, pentru smerenia, răbdarea, dragostea față de toți a fost numit stareț, conducând mănăstirea Cernica vreme de 32 de ani. S-a ostenit mult pentru buna îndrumare a viețuitorilor, pentru înzestrarea mănăstirii cu noi lăcașuri de închinare și chilii pentru școlarizarea tinerilor.

Starețul Calinic era cunoscut atât pentru rugăciunile sale tămăduitoare, cât și pentru faptele sale de milostenie. Pentru copiii din satul Cernica a înființat o școală cu dascăl plătit de mănăstire. A fost preocupat în permanență de zidirea sau de refacerea unor lăcașuri de închinare.

În anul 1850, starețul Calinic a fost numit arhiereu

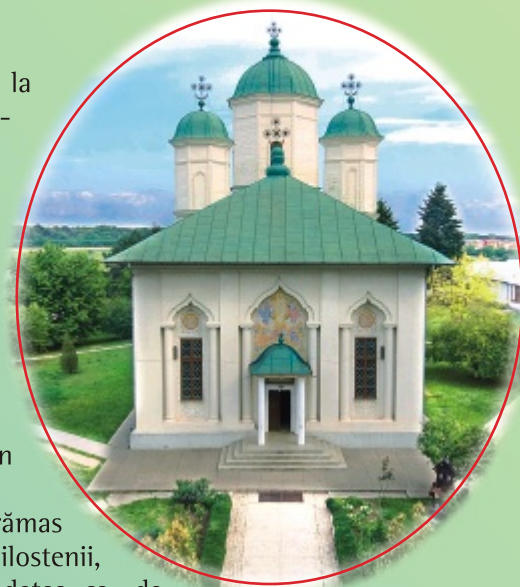
în străvechiul scaun episcopal de la Râmnicu-Vâlcea. Între anii 1859-1864 a ridicat o biserică nouă la schitul Frăsinei. Aici a introdus regulile aspre de viețuire ale Muntelui Athos. În calitate sa de episcop a luat parte la lucrările Adunării Obștești a Țării, apoi a fost ales deputat în Divanul Ad-Hoc care a pregătit unirea celor două Țări Românești. A făcut parte și din Adunarea Țării care a ales domn pe Alexandru Ioan Cuza.

Toți cei care l-au cunoscut au rămas impresionați de numeroasele sale milostenii, de simplitatea, bunătatea și blândețea sa, de rugăciunile, posturile și privegherile sale. Un apropiat al său scria că episcopul avea liste de persoane cărora le împărțea permanent ajutoare și că atunci când nu avea ce să dea de milostenie își da hainele de pe el, iar când hirotonea preoții le dăruia cărți și chiar bani de drum. Spre bătrânețe s-a retras la Mănăstirea Cernica (1867), unde a mai trăit aproape un an ca un simplu monah, până în ziua de 11 aprilie 1868, când Dumnezeu l-a chemat la Sine. A fost îngropat în tinda bisericii Sfântul Gheorghe, ctitoria sa. Pentru multele binefaceri și minuni făcute de Sfântul Ierarh Calinic, în anul 1955, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat trecându-l în rândul sfinților, fiind prăznuit în data de 11 aprilie. În prezent, moaștele Sfântului Calinic sunt cinstite de toți credincioșii care vin cu evlavie la Mănăstirea Cernica și care simt ajutorul și ocrotirea Sfântului.

Una dintre minunile Sfântului Calinic

În anul 1821, strâmtorați de foamete și de năvălirea turcilor, la mănăstirea Cernica s-a strâns mulțime de bucureșteni. Îngrijorat că oamenii nu aveau ce mânca, Sfântul Calinic a postit, ajunând neîntrerupt trei zile și s-a rugat cu lacrimi la icoana Maicii Domnului. Când și-a sfârșit rugăciunea, în curte s-a auzit zarvă multă. Pe poarta mănăstirii intrau cinci care trase de câte doi boi, toate încărcate cu hrană. Oricât a încercat să afle numele binefăcătorului, nimeni nu a putut să spună cine trimisese darul. Căruțașii tăceau și ridicau din umeri. Era un dar venit cu adevărat de Sus.

profesor Maria Lucaci, Suceava

SF. IERARH
CALINIC

